

Votroubková Inachis Mašata Dvořáková Kolářek Kotová Roháčková
Hokeš Králová Žáčková Čekanová Vránová Jakoubková Slaninová

VÝPRAVY DO BRÁNY FANTAZIE



Row



Marton

Peřinová

Mondschein

Kučera

Mitroci

Adámek

Tůma



Hel Cin

Výpravy do brány fantazie

Antologie české fantastiky
inspirované kresbami Hel Cin

Otakar Adámek, Andrea Čekanová, Miroslava Dvořáková, Marie Jakoubková,
Miroslav Hokeš, Kateřina Inachis, Martin Koláček, Karolína Kotová,
Magdaléna Králová, Dalibor Kučera, Tomáš Marton, Jan Mašata, Michaela
Mitroci, Evita Roháčková, Pavel Mondschein, Lucie Peřinová, Christopher C.
Row, Jana Slaninová, Štěpán Tůma, Petra Votroubková, Martina Vránová,
Vlasta Žáčková

Výpravy do brány fantazie

Antologie české fantastiky inspirované kresbami Hel Cin

Text © Otakar Adámek, Andrea Čekanová, Miroslava Dvořáková, Marie Jakoubková, Miroslav Hokeš, Kateřina Inachis, Martin Koláček, Karolína Kotová, Magdaléna Králová, Dalibor Kučera, Tomáš Marton, Jan Mašata, Michaela Mitroci, Evita Roháčková, Pavel Mondschein, Lucie Peřinová, Christopher C. Row, Jana Slaninová, Štěpán Tůma, Petra Votroubková, Martina Vránová, Vlasta Žáčková

Ilustrace © Helena Cinková

Sazba © Martina Máta Nosková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou, Praha, 2023

ISBN 978-80-281-1099-4

Úvod

Příběh této sbírky se začal psát už na jaře 2020, kdy jsem poprvé na Facebooku spatřil obrázky neznámé ilustrátorky, která si říkala Hel Cin. Tehdy ještě pastelkami v čtvercovém skicáku.

Tyhle obrázky pro mě byly láska na první pohled. Hned jsem napsal podle jednoho z nich krátkou povídku „O krysoptákovi, který neuměl létat“. Najdete ji jako bonus na konci této knihy.

Už tehdy mě napadl projekt povídkové sbírky. Bohužel samá práce a žádná zábava dělá z Martina nudného patrona, takže trvalo přes tři roky, než jsem to konečně rozjel. Mezitím Hel přešla k digitální kresbě a její „Kresby do brány fantazie“ dobyly nejedno fanouškovské srdce.

Oslovil jsem na šedesát českých autorů a autorek, kteří se věnují fantastice – tedy především fantasy, sci-fi a hororu. Vybral jsem je částečně z portfolio svého nakladatelství „E-knihy jedou“, částečně ze spisovatelské komunity na sociálních sítích. Jsou mezi nimi jak známá jména, tak i začínající autoři a autorky, jejichž talentu jsem si všiml při společných projektech, například při soutěži OSKAR.

Všichni dostali na výběr z 20 vybraných ilustrací a měli na zpracování měsíc a půl.

Do dne uzávěrky se sešlo 23 povídek od 22 autorů a autorek.

Tady jsou.

*Příjemnou zábavu přeje
Martin Kolářek*

Obrázky, z nichž měli autoři a autorky na výběr





Obsah

Svět za vysokou zdí / Christopher C. Row	8
Volba / Karolína Kotová	21
Bar U Kevina / Andrea Čekanová	31
Tanec mezi hvězdami / Pavel Mondschein	47
Ucho / Petra Votroubková	59
Rybí oči / Marie Jakoubková	62
Doteky mrtvých / Jan Mašata	74
Neviditelní / Dalibor Kučera	86
Starej U'al / Martin Koláček	96
Lektvar / Tomáš Marton	104
Vzhůru ke hvězdám! / Otakar Adámek	111
Pod hladinou / Magdaléna Králová	139
Oběšencova kletba / Michaela Mitroci	141
Spory / Evita Roháčková	146
U Trollí hlavy / Jana Slaninová	158
Aurora / Karolína Kotová	165
Wegomle / Lucie Peřinová	172
Případ plavovlasé Ofélie / Vlasta Žáčková	183
Katalog hříchů / Miroslava Dvořáková	195
Štístko Ougi / Štěpán Tůma	201
Nápoj lásky / Martina Vránová	216
Láska klepe na dveře / Kateřina Inachis	222
Láska s vůní kopru / Miroslav Hokeš	228
A ještě bonus: O krysoptákovi, co neuměl létat / Martin Koláček	258



Svět za vysokou zdí

Christopher C. Row

Donga neměl nikdy rád. Chodil často a nepravidelně. Nutno říct, že četnost jeho neohlášených návštěv se geometricky zvyšovala.

„Víc pacientů, jako je Dong, a určitě bych se zbláznil,“ zahučel pro sebe, když pročetl ranní soupis objednaných preventivních prohlídek. První na seznamu figuroval právě zmíněný obstarožní hroch!

„Hypochondr jeden. Měl by se s tím léčit,“ žertoval pro sebe.

„Alespoň je tentokrát objednaný.“

Doktor Monk spočítal pozvané a nálada mu přeci jen o stupínek stoupla. Patnáct. To jde. To by mohl pohodlně stihnout výlet do lanového parku, co

slíbil dětem. Přes odulé pysky mu prokmitl úsměv. Už přímo slyšel jejich radostné vřeštění.

„Tak jdeme na to,“ promnul si čelo a otevřel Dongovu složku. Kdyby ho alespoň tolik nebolela hlava. To má z toho, jak mizerně poslední dobou spí.

Dong se na pokyn vkolíbal do ordinace. Pro své masité tělo měl co dělat, aby se protáhl úzkými dveřmi. Mohutné, nateklé nohy zadusaly na parketách, jak je v nepřírozeném taktu pokládal na dřevěnou podlahu. Pohyboval se jako baletka, nebo spíš jako cupitající mopslík. Kolena vystřeloval až k tělu a chodidla pokládal zlehýnka na plosky.

Doktor Monk zůstal stát.

„Vy jste v pyžamu?“

Dong na otázku nereagoval.

Za objemným tělem podivínského pacienta se dovnitř začaly tlačit první Obrazy. Pochopitelně! Takové představení, k jakému se zde schylovalo, si očividně nemohly nechat ujít.

Monk nebyl překvapen jejich přítomností. A třebaže Obrazy patřily ke každodenní rutině, nikdy si na ně nezvykl. To kvůli nim měl děsivé sny a mizerné spání.

Dovnitř se nahrnulo přinejmenším tucet těchto nevíтанých hostů, vydávaly pleskavé zvuky a všude se pletly. Lékař zamával v zoufalém gestu, aby laskavě vypadly, jenomže ho jako obvykle ignorovaly. Kéž by jim mohl prostě říct „zmizte“, ale nerozuměly by mu. Stejně jako nikdo nerozuměl jim. V tomhle byly jeho noční můry pohodlnější, v nich věděl, co Obrazy říkají.

„Doktore, já nejsem já!“

No vida, tohle tu ještě nebylo. Před týdnem zatřesená kůže u zrohovatělého nehtu, předtím zarostlý chlup anebo svědící oko (samozřejmě, že si stěžoval na své chybějící oko, místo kterého na unaveného lékaře zíral jen opuštěný oční důlek). Psychické problémy byly novinkou. Možná by toho měl využít, poslat Donga na vyšetření k odborníkovi a zbavit se otravného pacienta natrvalo.

„A kdo tedy jste?“ přistoupil Monk na jeho hru.

Tloušťák na něj zůstal tupě zírat. Vyjeveně těkal okem, několikrát se nadechl, ale odpověď pokaždé spolkl.

„Já...“

Z jednoho Obrazu vyšlehl záblesk. Nevšímal si toho, Obrazy podobné věci občas dělávaly. Někdy ojediněle, jindy hromadně. Už dávno se tomu přestal snažit porozumět.

„To nic,“ chlácholil vyjukaného Donga. „Víte co? Sedněte si a pěkně v klidu mi řekněte, jak jste k tomu dospěl. Popište mi své příznaky.“ Už když věty vyslovoval, věděl, že je zle. Mohutné tělo pacienta pokleslo směrem k židli, ale nezastavilo se, nýbrž plynule pokračovalo spolu s bortícím se kusem nábytku až k podlaze.

Záplava světél ozářila místnost. Obrazy obklopily nebožáka ze všech stran a jejich tlachavé zvuky zesílily. Jeden nepozorný Obraz dokonce proplul skrze Monka. Brnění v těle přinutilo lékaře odskočit. Ohnal se svou svalnatou tlapou, ale jen promáchl a vysloužil si další mravenčení v paži.

„Krucinál!“

Monk musel na chvíli pryč. Adrenalin mu na krátko vyhnal tep do obrátek, rozšířil nozdry a naježil srst. Ať udělá, co udělá, ty placaté obludy z budovy nedostane. Musel tedy ven on. Mimo ordinaci se nadýchá čerstvého vzduchu a tlak mu znovu klesne na přijatelnou mez.

V čekárně seděli další pacienti. A naštěstí žádný Obraz. Jen žirafa s obvázaným kolenem, škytající gekonek a znovu těhotná surikata. Kdyby měl spočítat, kolikrát už tady s břichem byla, potřeboval by víc rukou. Rodila stejně často, jako jiní dýchají.

Všechny obešel a s každým promluvil pár vlídných slov.

„Za chvíli už se k vám dostanu, nebojte.“

Obchůzka netrvala ani dvě minuty, ale účel splnila. Uklidnil se natolik, aby mohl zpět.

Hroch v pyžamu seděl na rozvalené židli a upíral na něj své jediné vidoucí oko. V místnosti zůstal jen jeden osamělý Obraz. Ostatní zmizely. Nejspíš pro ně představení skončilo.

„Kde jsme to přestali?“

Dong zachrčel. „Errr.“

„Vím, chtěl jsem, abyste mi vyprávěl, co se s vámi děje, když přijde onen pocit odcizení.“

Zatímco mluvil, stál k němu Obraz čelem. Po celou dobu z Monka nespouštěl zrak. Podivná bytost zachycená uvnitř pohyblivého Obrazu měla



oči. Oči, které by klidně mohly být gorilí, kdyby nevězely v příliš placatém obličejí, v příliš růžové hlavě, na příliš olysalém těle. Žádné chlupy, žádná srst. Jen kůže jak pavíánův zadek. Brrr.

Už před dlouhým časem vypožoroval, že uvnitř plochého Obrazu se pravidelně zjevují dva druhy oblud, lépe řečeno jeden druh, ale dvě pohlaví. Samec a samice.

„Necítím nohy...“ výrok byl tak náhlý, že sebou zamyšlený lékař trhnul „...ale přitom mi samy dál pochodují.“

Monk pohledem sklouzl zpět k Dongovi. Ten znovu cvičil nohama jako baletka, ovšem tentokrát volně ve vzduchu.

Obraz se posunul, aby pronikl do lékařova zorného pole. Chtěl jeho pozornost. Monk odhadoval, že uvnitř je tentokrát samice. Samice holé obludy.

Obluda zamávala pažemi, aby se na ni soustředil. Pak ukázala na Donga a hned na sebe. Při tom všem poskakovala.

Na tyhle hrátky neměl náladu. Viděl to už tolikrát. Obrazy rády gestikulovaly. Občas srozumitelněji, občas méně, ale vždycky z toho bylo prd, jen ztráta času.

Obraz se začal přesouvat po kruhové trajektorii, obluda uvnitř pořád skákala.

„Zatraceně. Další cvok!“ zavrčel tiše Monk. „Jako by mi nestačil tenhle,“ kývnul k sedícímu hrochovi, jenomže ten na svém místě nebyl.

Musel se otočit, aby uviděl Donga běhat jako pejska s vyplazeným jazykem za rotujícím Obrazem. Měl toho právě akorát dost. Jestli to půjde takhle dál, k dětem se nikdy nedostane a společně naplánovaný výlet bude ztracen.

Všechna zvířata, co zná, buď Obrazy nesnáší, pohrdají jimi, nebo se jich bojí. Nikdo, ale vážně nikdo za nimi neběhá!

Dong je blázen! S definitivní platností.

„Napíšu vám doporučení ke specialistovi. Zajdete k němu a on vám pomůže.“ Hlavně aby už vypadnul. A ta obluda s ním.

„...rrr...“ Hroch se zastavil „...uuu už...“ Nevypadal vůbec zdravě „...už...“

Obraz najednou vydal hlasitý neartikulovaný zvuk.

„Já... už... mmmžu,“ Dong sebou při těch slovech cukal jako v epileptickém záchvatu. A přesně ze stejného důvodu o něj Monk začínal mít opravdové starosti. Vypadalo to vážně. Že by malá mozková příhoda?

„Johne!“ Obraz upřeně zíral na Monka. Obluda uvnitř ukazovala jednou paží na uši a druhou přímo na něj.

„Johne, poslouchej.“

Doktor se nejprve příšerně lekl, že se jeho noční můry zhmotnily v realitu. Obluda otevírala pusu a jejím slovům mohl najednou rozumět. Pak mu to ale došlo, to nemluvil Obraz. Mluvil Dong. Jasným, o dvě oktávy vyšším hlasem.

„Musíš se dostat k severní zdi.“

Synchronizace těch dvou byla dokonalá. Bylo to jako ze surrealistického snu. Jako z jeho nejtemnějších nočních můr. Mluvicí Obrazy, roztroušené kusy oblud všude kolem a on celý pokrytý páchnoucí mazlavou krví.

„Jestli nepůjdeš okamžitě k té pitomé zdi, stane se něco dětem!“ začal vyhrožovat Dong vysokým hlasem.

V té chvíli Monk přestal ovládat své emoce, cítil jen animální potřebu ochránit potomstvo, udělat cokoli, aby rod mohl pokračovat. Skočil na cukajícího se hrocha a mocnými údery začal zatnutými pěstmi tepat do jeho uslintané tlamy.

„Johne, ten nebožák za nic nemůže, jen tlumočí, co říkám já,“ vykoktal přerývavě Dong.

Lékař pozvolna přestal a celý zadýchaný se ohlédl po Obrazu. Oči olýsalé obludy ho bedlivě sledovaly. Pak tvor kývl hlavou, rozuměli si.

„Jmenuji se Monk.“

„Tady možná, ale v mém světě jsi John.“

„Nesmysl.“

„Hele, nemám čas se s tebou hádat. Zvedni ten svůj gigantickej zadek a syp k severní zdi, sakra! Jestli se něco stane tvým dětem, nikdy si to neodpustíš. Tak pohni!“

Monk zíral na Obraz a přemýšlel, co tohle má znamenat. Neměl čas uspořádat myšlenky. Znovu usazený hroch najednou vyskočil na nohy a jako politý živou vodou přiklusal k lékaři. Celkem nevybíravě do něj strčil, až přelachtil půlku místnosti. Měl co dělat, aby neztratil rovnováhu.

„Jdeme.“

Otevřel dveře a hroch ho jimi znovu postrčil ven. Zvířata v čekárně tázavě nadzvedla hlavy.

„Hned jsem zpátky,“ zamumlal, než ho další štulec vyslal na písčitou stezku před budovu.



Severní zeď ležela asi půl kilometru odtud. Chodil k ní nerad, stejně jako zbytek místního osazenstva. Ohrada táhnoucí se po celé její délce měla tu čest trvale hostit početnou hyení rodinku.

Jestli se v jejich společenství dalo o někom mluvit jako o vyděděncích na okraji společnosti, pak právě o nich. Hyeny nerespektovaly žádná pravidla, uznávaly jen zákon smečky.

„Co je tohle za nesmysl. Jak to, že mluvíš?“ rozčiloval se lékař sice nahlas, ale spíš pro sebe, než pro koho jiného. Logická část jeho mozku mu říkala, že to celé není skutečné. Nehorázný výplod fantazie. Spí snad? Nebo trpí halucinacemi za bílého dne?

„Protože několik opravdu vlivných lidí by tě rádo dostalo ven. Pryč z téhle díry,“ obluda z Obrazu po těch slovech kolem sebe máchl paží v širokém gestu.

„Zpátky do reálného světa,“ pokračovala.

„Tohle je realita! Já, mí pacienti, tenhle plot i písek, co nám křupe pod nohama. Tohle všechno je reálné.“

Obraz se usmál.

„Ještě před pěti lety bych tě přesvědčila o opaku, poslala červa do softwaru a lusknutím prstů změnila okolní prostředí, tvůj vzhled, nebo barvu oblohy. V té době lidi jako ty umísťovali do převýchovných programů, kde si museli odkroutit svůj pobyt. Jenomže od Velkého průlomu se přístup změnil,“ tvor z Obrazu otočil hlavou, aby měl rozhled.

„Virtuální realita se ukázala jako snadno napadnutelná, proto bezpečnostní složky hledaly jiný způsob. Oslovili bio inženýry a ti stvořili tuhle Zoo. Uzavřenou komunitu oddělenou od zbytku světa jak fyzicky, tak duševně. Nová revoluční epocha vězeňství. Mysl zločince přenesená do mysli zvířecí. Oproštěná od lidských vzpomínek.“

Samice v rámu posmutněla.

„Žádný smyslový kontakt s venkovním světem. Bariéra mezi lidskou a zvířecí myslí zaručuje bezpečnost systému.“ Obraz povytáhl významně obočí.

„Věří tomu tak, že řadovým občanům umožňují v podobě hologramů vstupovat do střeženého prostoru mezi vězně. Vrahy a násilníky. Stala se z toho celosvětová senzace. Lístky do Zoo se teď vyvažují zlatem a pořadníky jsou plné na rok dopředu.“

Monk si připadal jako v psychedelickém snu. Hologram před ním otvíral ústa, vedle slintající hroch v pyžamu doplňoval slova a na pozadí vily hyeny. Nejraději by utekl do svého kotce k rodině a k banánům.

„Co hrozí mým dětem? Když říkáte, že do Zoo nelze proniknout...“

„Ty, o kom mluvíš, nejsou tvé děti. Jsou avatarovo. Gorila Monk je humanoidní nosič. Stejně jako ostatní zvířecí nosiče kolem.“

„Nesmysl! Všechno jsou to jen kecy. Končím!“ Monk se otočil od hologramu a udělal první krok zpátky.

„Johne, stůj! Unesli tvé děti! Tvé skutečné děti. A jestli nepůjdeš dál, zabijí je!“

Obráz zavzlykal. „Oni mi je zabijí! Naše děti, John!“

Dongův srdceryvný hlas ho zastavil. Čekal, ale dál zůstával otočený zády.

Co je mu do oblud? Do jejich trápení? Na něj čeká plná ordinace pacientů, má svých problémů dost.

„Poslouchej, gorilo!“ Hlas zněl najednou výhružně. Nebezpečně. „Jestli se mým dětem něco stane, přísahám bohu, že pošlu Donga, aby celou tvoji rodinu rozdupal na kaši! Chápeš to?“

Monk během proslovu otočil hlavou, aby viděl jak se obluda tváří. Je jedno, jakým jazykem mluvíte, řeč těla je univerzální. To, co viděl, ho přesvědčilo víc než záplava slov. Nepochyboval ani na okamžik, že rozrušená samice uvnitř rámu myslela své pohružky zcela vážně.

„Dobře půjdu. Ale ty se sem už nikdy nevrátíš, jasné?“

„Dohodnuto,“ ústa obludy se roztáhla a odhalila malé bílé zuby.

Lékaři bleskla hlavou znepokojivá myšlenka. Tihle tvorové nemohli být nebezpečnými predátory. Žádné drápy, žádné tesáky. K smíchu... a přece.

„Jak to, že mluvíš s Dongem?“

„Protože lidé, co po tobě touží, jsou opravdu mocní. Dong je náš Trojský kůň. Do Zoo vstoupil z jediného důvodu. Navázat kontakt s tebou. Už při vstupu měl několik vylepšení, aby se spojení dalo realizovat. I tak je zdejší šifrování silné, spojení trvalo dlouho a není optimální.“

Jako na důkaz sebou hroch opět začal škubat, až mu sliny z tlamy odletovaly na dva metry daleko.

„Jdeme.“

Překonat plot pro gorilího samce v plné síle nebyl žádný problém. Vyšplhal po opěrném sloupku a elegantním zhoupnutím na silných pažích se dostal

přes ohradník. Uvnitř už na něj čekal Obraz. Holografický objekt jen nepatrně bliknul a najednou se nalézal o půlmetru dál.

Horší to mohlo být s Dongem. Hroch nebyl ani virtuální, ani mrštný, ale jak se zdálo, hlavu si s tím nelámal. Jen mírně poodstoupil, nabral rychlost a i on byl uvnitř.

Ke zdi jim chybělo dvě stě metrů rozlehlé savany, bujné trávy a nízkých křovin. Plocha byla protkána celou řadou vyšlapaných stezek a na jedné, na té nejmohutnější, se právě nacházeli. Podél hrazení hyení smečka vartovala nejčastěji.

„Pospěšte,“ tlumočil Dong pobídku s neskrývanými obavami v hlase. „Hyeny dokáží ulovit i mnohem větší kořist, než jsou ony samy. Jsou mazané a snadno se nevzdávají.“ Jestli je obluda chtěla znervóznit, tak se jí to dařilo. „Právě proto hlídají tuhle zed’.“

Monk zachytil jejich pach dříve, nežli je spatřil. Chřípím nasál charakteristický smrad tlejících mršin, kterými se živily, ten je doprovázel jako cejch smrti.

„Blíží se.“

„Rychle ke zdi! Není nač čekat!“ Obraz začal intenzivně blikat a vždy se nacházel o půl metru dál. S určitou dávkou fantazie to mohlo vypadat jako útěk.

„Dělej, Dongu,“ pobídl otálejícího hrocha doktor, ale to už sám pádil pryč.

Nic nevyprovokuje hladového predátora víc, než panický úprk. Celá smečka se vyřítla z travin a zahájila zběsilé pronásledování kořisti. Vedoucí samice smečky si byla jistá, že jim nemůžou uniknout. Vetřelci před sebou měli jen několik stovek metrů volného prostoru a za ním pevnou tvrdou zed’. K té se nikdy nedostanou. Nemají dostatečné tempo, skupina je dostihne nejmeně v polovině vzdálenosti.

Doktor Monk občas pohlédl zpět. Jejich vyhlídky na únik se rovnaly nule. S každým skokem byly šelmy blíž a blíž. Roztažené do rojnice, tak, aby si vzájemně nepřekážely v trysku. Co nevidět je dostihnou.

Uběhli dalších pár metrů a lékař chtěl právě znovu zkontrolovat pozice nepřítele, když mu levým lýtkem projela ostrá bolest. Cítil, jak na krátký okamžik do masa pronikly tesáky šelmy. Zaplavila ho vlna adrenalinu. Příval hormonů byl tak silný, že naprosto ovládl jeho logické procesy.

Gorila Monk s bělmem zalitým rudou krví zastavila úprk a s pěstmi opřenými o zem zaujala bojovou pozici čelem k nepříтели. Vycenila obrovité

špičáky a vydala řev, který by dokázal zastrašit i mnohem větší zvíře, než jakým byly malé čtyřnohé hyeny.

Malý klan čítající dvanáct jedinců podobné chování sice zastavilo, ale nepřekvapilo. Byly na podobný boj zvyklé. Udržovaly bezpečný odstup od gorilích tesáků i mocných paží a při tom začaly postupně osamocенého jedince obkličovat.

Gorila otáčela hlavou, měnila pozici, podnikala výpady na délku jednoho dvou kroků, ale stále zřetelněji bylo jasné, že všechny útočníky ohlídat nedokáže.

První výboj uskutečnila mladá samice, která první dohonila kořist a prokousla jí nohu. Za zády protivníka udělala pár opatrných krůčků a pak se odvážíla zaútočit. Rychlý stisk silných čelistí, možná jedno dvě seknutí drápy a okamžitě pryč do bezpečné vzdálenosti.

Gorila zařvala a bleskurychle se vrhla po nepříteli. Nezkušená samice podcenila vzdálenost a na okamžik se dostala do dosahu gorilích pařátů. Tlapa zasáhla hyenu s razancí rozjetého tahače. Tělo mladé samice udělalo několik kotrmelců a zůstalo nehybně ležet.

Krátkodobé nepozornosti gorily ale využily další dvě hyeny a střelhibité kořisti rozdrtily pravou patu a prokously bok. Jeden z útočníků si za to vysloužil úder loktem do čenichu, jenomže celkem bez vážnějších následků.

Gorila částečně ztratila pohyblivost a s každou následující vteřinou přicházela o další a další krůpěje krve. Prohrávala boj o holý život.

Hyeny kroužily a připravovaly závěrečný výpad.

V tom do boje zasáhl Dong. Jako utržený vagón prosupěl skrze obklíčení, cestou jedné z neopatrných hyen přišlápl nohu a dočista ji rozdrtit. Monk v ten okamžik využil zmatku v řadách útočníků a hmátl po nejbližší šelmě uskakující před hrochem, vyzdvihl ji do výšky a druhou paží oddělil jediným trhnutím hlavu od zbytku trupu.

Ve skupince hyen zavládl zmatek, který přerostl ve zděšení, když se na scéně objevil Obraz. Materializoval se v místě, kde pobíhaly vyděšené šelmy, prostupoval skrze ně a děsil je energetickými výboji.

Smečky se zmocnila panika. Vedoucí samice začala ustupovat a s ní i zbytek klanu.

„Musíme dál,“ pobízěl Obraz krvácející gorilu.

Vzrušení z boje pomalu ustupovalo a doktoru Monkovi se pomalu projasňovala mysl. Ke zdi chybělo necelých osmdesát metrů. Ještě jednou se ohlédl, ale hyeny neviděl. Nepochyboval, že jsou schované nedaleko odtud, v travinách, kde si lížou rány a přemýšlejí o odvetě.

Bolela ho pata a pálil bok, přesto vyrazil vpřed. Chtěl mít tohle dobrodružství co nejdříve za sebou. Vrátit se k pacientům i k rodině. A hlavně se zbavit Obrazu.

Cesta s chromou nohou zabrala dvojnásobek času, ale proběhla bez vyrušení. Jen tu a tam bylo slyšet zavytí, varování, že šelmy jsou stále nablízku a jen čekají na příležitost.

„Co dál?“ chtěl vědět lékař, když stanuli před zdí. Doleva i doprava od nich se táhl neporušený pás cihlové bariéry. Bez dveří, bez stupínků nebo jakýchkoliv záchytných míst. Zed' měla dobrých pět metrů a nedala se přelézt ani přeskočit.

Monk celou expedici od samého počátku považoval za nesmysl, ale přesto byl uvnitř duše zklamán. Nečekal bůh ví co, přesto tady mohli nalézt alespoň jakousi známku činnosti. I kdyby jen veliké X namalované na zdi nebo vykopanou díru...

„Doufám, že teď splníte svůj slib. Zmizíte a moji rodinu už navěky necháte na pokoji,“ ušklíbl se. „My s Dongem se pak pokusíme probojovat zpátky a co nejrychleji na vás zapomenout!“

„Dongu,“ zaznělo jediné slovo v odpověď.

Hroch začal couvat stejně jako před plotem hyen.

„Né, tohle neprorazí!“ křičel Monk a obrátil se k Obrazu. „Zabijete ho!“

Dong nabral plnou rychlost a... zmizel ve zdi.

Kolem otvoru ležely trámký promíchané s třískami a otřepy, spojoval je pouze povrch natřený cihlovou červení.

„Vstup dovnitř,“ pobízel Monka Obraz gestem ruky a hlasem přicházejícím ze vzniklého tunelu.

Uvnitř bylo šero, které narušovala jen obluda vydávající mírné nazele-nalé světlo. Vzduch byl cítit vlhkou zatuchlinou a plísni. V těchto místech už dlouho nikdo nepobýval.

Monkovi začínalo být zle. Točila se mu hlava a nedokázal soustředit myšlenky. Že by se na něm tolik podepsala zranění a ztráta krve?

Musel se rozepřít rukama o chladné stěny tunelu, aby neztratil rovnováhu. Cévy v mozku mu pulsovaly a on v té tmě dostával závratě. Pak před sebou zahlédl mihotavé žluté světlo.

Když přišli blíž, spatřili plechové protipožární dveře, nad kterými svítilo pohotovostní osvětlení, kolem kterého tančily můry.

Dong musel vrazit do vrat třikrát, než je dokázal zkroutit tak, že zámek vypadl ze zárážky. Monkovi jeho počínání připadalo jako ze sna. Mísilo se s představami, které mu divoce vířily v hlavě.

Znovu prožíval své noční můry.

Obludy, kam se podíváš. Všude kusy oblud. A krev.

Dokonce cítil i její pach. Sáhl na bok a nahmatal hustou vazkou kapalinu, která mu ulpívala na konečcích prstů.

„Co se to se mnou děje?“

„Opouštíš střeženou zónu. Ochranné pásmo slábne.“

Ale co to? To nepromluvil Dong. To mluvil Obraz! Ženským klidným hlasem. Měl pocit, že ho poznává.

Rozuměl jí stejně dobře, jako obludám ve svých děsivých snech. Rozřezané kusy těl mu zahltily mozek. Pak se objevily i tváře. Některé sinalé mrtvé, jiné usměvavé, spokojené s tím, co vidí.

„Proč jsem tady?!“ křičel na ni. Měl pocit, že se zblázní, v hlavě mu hučelo a v uších pískala lodní siréna.

„Protože se má znovu prozkoumávat tvůj případ. A protože tví kumpáni unesli naše děti!“ žena v hologramu sršela hněvem a strachem zároveň.

„Petera a Joan?“

„Takže už si vzpomínáš?“ zajásal Obraz.

Monk nevěděl, co říct, měl v hlavě děsný guláš. Ani netušil, jak na ta jména přišel, prostě mu najednou vylétla z úst.

„Johne, musíme jít dál. Ven mimo Zoo-zónu, aby mohl proběhnout kompletní transfer a tvé vědomí znovu přejít do lidského těla.“

Jen silou vůle pokračoval za hologramem před sebou. Donga někde ztratili, ale to nebylo podstatné. Malátně stoupal po schodech, prošli nějakou místností a pak narazili na další dveře.

„Opři se do nich,“ povzbuzovala žena. Kelly, jmenovala se Kelly. Najednou to věděl.

„Za nimi budeš mimo dosah.“

Vrazil do nich ramenem, ale jen zavržaly a zůstaly na svém místě.

„Pořádně!“ hecovala Kelly. Vzpomněl si, že ji kdysi měl rád. Miloval ji, než se s ním rozvedla.



„Proč unesli naše děti?“

Další rána, další zavržení, tentokrát silnější, ale dveře pořád odolávaly.

„Abych tě přesvědčila. Přiměla k útěku,“ vysvětlovala se smutným úsměvem. Věděl, že Kelly s tím, co dělal, nechtěla nic mít, jakmile to na něj prasklo, opustila ho.

„Jak odtud odejdeš, pustí naše děti. Tebe, tvoje tělo, vytáhnou z úložiště a schovají tě, aby se k tobě policajti nedostali.“

Nedokázal poznat, jestli Kelly sama skutečně věří tomu, co říká. Ve svém předchozím zaměstnání dělal řezníka pro zazobané mafiány. Pro stejné mafiány, co se prohánčkali až do vlády. Takoví lidé necítí slitování. Znal je, čistil pro ně pěšinky. A oni se ho teď báli.

Naštěstí ctili rodinu, takže jeho dětem neublíží, pokud nebudou muset. Věděl ale, že on sám žádnou budoucnost nemá.

Pohlédl na Kelly. Slušelo jí to. Byla o pár let starší, kolem očí měla nové vrásky od starostí, ale pořád byla krásná.

„Dobře.“ Rozběhl se proti dveřím veškerou silou, jaké bylo pochroumané gorilí tělo schopné.

„Řekni dětem, že vás miluju.“

Dveře povolily a Johna zaplavilo bílé oslnivé světlo.

Víc nic.



Šrubi

Žizaly

Pulch
Luncy

Mimivouk maslik

OCHOZENÍ ČERNÍČCI

50 zl.

20 zl.

Kostodka ... 3 zl.
Kostum ... 2 zl.
Kostina ... 1 1/2 zl.
Kostáva ... 1/4 zl.
Kostokteif ... 1 zl.

386

Volba

Karolína Kotová

Muzika hulákala a na parketu se svíjely davy upírů, zombií a dalších více či méně identifikovatelných příšer. Tvořily skupinku po dvou, po třech i větší a zjevně se jeden vedle druhého báječně bavili, jak už se tak od podobných akcí čeká. Akorát já seděla sama za barem a pomalu ale jistě jsem se opíjela džinem s tonikem. Přitom jsem usilovně přemýšlela, proč jsem sem vlastně lezla. Ne, že bych se taky nechtěla pobavit, jen prostě...

Prostě jsem nezapadala. Nikdy jsem nezapadala. Co mi paměť sloužila, vždycky jsem byla v lepším případě ta divná, v horším, a bohužel stále častějším, ta neviditelná. To druhé platilo nejen pro moje vrstevníky, ale i pro učitele a vlastně pro každého, s kým jsem přišla do styku. Dokonce i revizoři mě ignorovali. Lidi mě prostě byli schopni přehlédnout, když jsem stála sama uprostřed prázdné místnosti, a pokud už si mě všimnout museli, vypadali tak překvapeně, jako bych se snad zčistajasna vynořila ze země.

„Půlnoc se blíží, pánové a dámy! Halloween je v plné síle, světy splývají, mrtví postávají za branami! Tak jen do toho, mládeži, ukažte jim, jak vypadá život. Šup na parket, ať to sviští po cvičišti!“ halekal dýdžej z pódia nadšeně a trsající postavy se smíchem tahaly na nohy těch pár sedících. Se zábleskem naděje jsem se rozhlédla, jestli se někdo nepokusí zapojit i mě, ale leda prd.

Lokla jsem si alkoholického umrtvovače mozkových buněk a nikým nerušena se ponořila nazpátek do úvah o své podivné neviditelnosti. Děda mě často utěšoval, že se to poddá. A když už ani utěšování nepomáhalo, rýpal do mě, že mám být ráda, že ze mě jednou bude třeba úspěšná špionka. Tvářil se při tom pokaždé děsně spiklenecky a koulel očima jak Hurvínek, čímž mě spolehlivě rozesmál. Po večerech jsem si pak představovala, jak se plížím nějakou tajnou základnou a zachraňuji svět.

Zlaté časy. Ted' bych rozesmát rozhodně potřebovala, jenže děda už byl dva roky po smrti. Ten už mě nerozesměje a nikoho jiného, komu bych se mohla svěřit, jsem neměla. Mamka nepřežila můj porod – ostatně mě

samotnou prý zachránili jen tak tak – a otec o mě stál tak moc, že zmizel, jakmile se o mamčině těhotenství dozvěděl.

Děda byl jediný, koho jsem na tomhle světě měla. Vzal mě k sobě, jakmile mě dovolili vyndat z inkubátoru, staral se o mě, vychovával mě, a hlavně mě vždycky podržel, když jsem potřebovala. Co odešel na věčnost, všechno šlo nějak od deseti k pěti. Pocit, že se pohybuji ve špatném světě, jiném než všichni kolem mě, sílil den za dnem až k nesnesitelnosti.

I proto jsem se rozhodla vyrazit na tuhle halloweenskou párty. Konec konců, podle toho, co jsem zachytila na přednáškách, se sem chystala snad celá vejška. Měla to být prostě událost roku a mě popadla touha zkusit prorazit tu zeď, která kolem mě za poslední dva roky rostla a dusila mě. Chtěla jsem alespoň na chvíli mít pocit, že někam patřím. Tohle vypadalo docela jednoduše. Prostě si na sebe navléknu nějakou praštěnou masku a budu popíjet, křepčit a pít s ostatními. Zapadnu. Alespoň na jeden večer.

Kostým jsem vyhrabala mezi dědovou zásobou převleků pro ochotnické divadlo, které kdysi vedl, ale tím úspěšnost mého plánu skončila. Křepčení jsem vzdala, když se třetí skupinka kolem mě samovolně rozpadla, a pila jsem jen se svým vlastním splínem. Na to jsem nemusela nikam chodit. Mohla jsem zůstat doma, otevřít si láhev červeného a zalézt pod deku s knihou. Třeba s nějakou z dědovy sbírky severských mýtů a pověstí. Trochu si zavzpomínat, jak mě s nimi seznamoval. Děda celou severskou mytologii prostě miloval. Často říkal, že je naším dědictvím, na které bychom neměli zapomínat. Děda se sem totiž přišel z Norska a nikdy na svůj původ nezapomněl. Miloval tu zemi a její legendy a já tu lásku od něj beze zbytku převzala, i když jsem Norsko nikdy neviděla na vlastní oči. Nevadí, jednou se tam určitě podívám. Jednou...

„Čau kotě. Máš pěkný kotlík, takovej křídlatej, čarodějnickej.“

Ze zamyšlení mě vytrhl tmavovlasý mladík, který bez ptaní dopadl na vedlejší stoličku a oblažil mě oblakem alkoholových výparů. Sjela jsem ho pohledem. Oči se mu leskly přemírou alkoholu a převlek zombie zdobily skvrny, které určitě nebyly původním záměrem tvůrce. Aspoň mě ale viděl. Sám od sebe. To bylo nesporné zlepšení běžného stavu. Rozhodla jsem se, že mu dám šanci, a pokusila se taky nasadit úsměv.

„To není hrnec, ale přilba,“ opravila jsem ho. „Nejsem čarodějnice, ale valkýra.“

Už když jsem to říkala, napadlo mě, že se snažím marně, a jeho kalný pohled mě o tom jen ujistil. Moje vysvětlení ho minulo o celé kilometry.



„Jasně, kotě,“ zabručel tónem, z něhož nezáměrně přímo tryskal. „Nedáš mi hubana?“

Naklonil se dopředu. Já se naopak zaklonila, div jsem nespadla ze stoličky. Možná jsem toužila po pozornosti, ale ocucávat se kvůli tomu s kdejakým mazavkou jsem nehodlala.

„Ee, zpomal,“ brzdila jsem ho i slovně a zatímco jednou rukou jsem se držela pultu, abych nesletěla, druhou jsem mu opřela o hrudník a pokusila se ho zatlačit nazpátek. Naštěstí na tom nebyl s rovnováhou tak dobře, aby mi mohl vzdorovat, takže moje snaha slavila úspěch.

S úlevným výdechem jsem se vrátila do vodorovné polohy. Malé radosti, taky radosti, jak říkával děda. Můj společník tohle pořekadlo buď neznal, nebo ho výsledek akce na rozdíl ode mě nepotěšil, protože se viditelně zamračil.

„Co je?“ nechápal.

„Vždyť se ani neznáme,“ zkusila jsem mu osvětlit svůj postoj.

„A co bys chtěla jako?“ Alkozombie se zatvářil upřímně nechápavě. „Ty máš píču, já mám ptáka. I tudle hrnec jsem ti pochválil.“

Tenhle hluboce filozofický projev mi vyrazil dech. Jako fakt? Máš hezkou helmu, pojd' se si zašukat? Jeho mozek si musel vzít dovolenou a předat žezlo o hodně níž.

„Taky máš pěkný kozy, docela,“ nevzdával se samozvaný Romeo a rovnou po nich hmátl, nejspíš aby se ujistil, že nejsou falešné. To už jsem nedala.

„Zapomeň,“ štěkla jsem a pořádně ho pleskla přes nenechavou ruku. Mého ctitele to docela nakrklo. Bohužel ne dost, aby vypadl.

„Ty seš ale kráva,“ zasyčel a znovu po mně hrábl. Tentokrát ale ne, aby si osahal moje přednosti. Z očí mu čísel zlost a chtíč a mně došlo, že aktuálně má v provozu maximálně těch pár mozkových buněk z doby kamenné, které rozpoznávají jenom ošukat nebo zabít.

Sjela jsem ze stoličky a přelétla pohledem okolí, kam by se tak dalo zmizet, než se pokusí o jedno nebo o druhé. Bohužel všechny únikové cesty vyžadovaly projít sál narvaný lidmi. Než skrz ně proklíčuju, dožene mě, i kdyby lezl po čtyřech, a co pak. Jaká je šance, že si někdo všimne, když se mě uprostřed parketu pokusí znásilnit? Jak jsem koukala na nulový zájem přítomných o dění tady u baru, blížila se k nule. Odspodu.

Otočila jsem se nazpátek k chlápku, který se mezitím taky dostal na zem a dokonce při tom udržel vzpřímenou polohu. Do prdele práce. Vyslala

jsem tichou, zato o to úpěnlivější modlitbu o pomoc ke kterémukoliv z bohů či jiných mocností, ochotných naslouchat jedné zoufalé holce, a připravila se ho nakopnout rovnou mezi nohy, pokud zkusí udělat jediný krok ke mně. To by mu mohlo na chvíli překazit náladu na sexuální hrátky. A hlavně bych tím mohla získat čas k ústupu.

„Tvá pozornost je nežádaná.“

Drobná dívka se mezi mnou a opilým milovníkem objevila tak náhle, jako by vyrostla ze země. Stála těsně před ním, oči sklopené k zemi, ale nezdálo se, že by se ho bála, ačkoliv ji víc jak o hlavu převyšoval. Pomalu zdvihla ruku a položila mu ji na hrud'. „Odejdi,“ nařídila mu a z jejího hlasu číšel zvláštní chlad.

Čekala jsem, že ji smete jediným máchnutím, ale ani se o to nepokusil. Překvapivě neudělal vůbec nic, jen tam stál jak solný sloup a do očí se mu vkrádala hrůza.

„Odejdi,“ tentokrát její hlas práskl jako rána bičem. Maník se v mžiku probral ze strnulosti a dal se na útěk. Dívka chvíli sledovala směr, jímž zmizel, pak se obrátila čelem ke mně a já překvapeně zalapala po dechu. Její maska byla prostě úžasná. Nebylo divu, že alkoholem zastřený mozek toho šaška raději zavelel k útoku. Pravou polovinu tváře měla krásnou a dokonale řezané rysy lemovaly husté černé vlasy. Zbytek obličeje ale vypadal jako lebka pokrytá rozpraskanými kusy kůže a hnijícím masem. Celé to bylo udělané tak dokonale, že jsem nedokázala poznat, co je opravdové a co maska. Dokonce i levá ruka byla namaskovaná stejně. A pravé zápěstí jí ovíjel náramek se severskými runami.

Usmála se na mě, nebo spíš mým směrem, oči stále upřené k podlaze.

„Zdravím tě, Inge, dcero Astridina.“

Heh? Překvapeně jsem zamrkala. Ne proto, že zjevně znala moje jméno. Koneckonců to byl školní mejdan. Nejspíš se mnou chodí na nějaké přednášky nebo tak něco. Překvapilo mě ale, že zná jméno mojí mamky. Nevzpomínala jsem si, že bych o ní někdy ve škole mluvila. Na druhou stranu, nepamatovala jsem si s jistotou, ani že bych o ní nemluvila, takže jsem se rozhodla to hodit za hlavu jako nedůležité a raději se soustředila, jak mám dívku oslovit, když ji nepoznávám. Přišla mi sice trochu povědomá, ale přes tu masku jsem si nebyla jistá. Nakonec jsem se rozhodla přidržet postavy, kterou si zvolila pro dnešní večer.

„Zdravím tě, hm... Hel, dcero Angrbody?“ nadhodila jsem trochu nejistě, protože jméno matky vládkyně podsvětí jsem si tak úplně nepamatovala. „Mohu tě pozvat na něco k pití?“ pokračovala jsem raději rychle, abych své zaváhání zamaskovala.

Hel pootočila hlavu k baru.

„Proč ne?“ souhlasila k mojí úlevě. „Co piješ ty?“

„Já? No... Džin s tonikem. Ale jsem si jistá, že tu mají i lepší věci. Kdybys chtěla...“

„Džin s tonikem zní dobře,“ přerušila mě a ladně se přesunula na tu samou stoličku, kde ještě před chvílí seděl opilý zombík. Rychle jsem se vyhoupla vedle ní a chystala se absolvovat martyrium s upoutáním pozornosti barmana, ale než jsem pořádně dosedla, přistály před námi dvě orosené sklenice.

„Uh, to byla rychlost,“ vydechla jsem. „Jak jsi...?“

„Mám své způsoby.“ Hel si přitáhla jednu sklenici a upila z ní.

„Jo, taky bych chtěla mít,“ povzdechla jsem si. „Svoje způsoby, myslím.“

„Z tvých slov cítím smutek.“

„To neřeš. Tvoje starosti to nejsou.“

„Jsou, nejsou... Když srdce bolí, proč mu neulevit?“ Hel se natáhla a položila svou pravou ruku na moji. Nebyla ani teplá ani chladná a zároveň byla oboje naráz. A já chtěla, aby mě takhle držela už napořád. „Pověz mi, co tě trápí,“ vyzvala mě tiše.

„Přijdu si tu cizí,“ vyletělo ze mě dřív, než jsem si stačila uvědomit, že mluvím. „Lidi mě většinu času prostě nevidí, a když je přinutím, aby si mě všimli, tváří se, jako bych byla nějaké zjevení. Nemám přátele. Nemám vlastně ani známé, protože na mě každý zapomene ve chvíli, kdy opustím místnost. Kdysi jsem četla příběh, jehož hrdina nevědomky vstoupil do jiného světa a v tom našem ho pak nikdo neviděl, i když on viděl a slyšel všechny normálně. Nevím, jestli ho znáš, ale popravdě si připadám úplně stejně jako on. Jenom já si tak přijdu, co pamatuji, a přitom nemám ponětí, proč se mi to děje. Nemáš představu, jaké to je. Dala bych cokoliv, jen abych pochopila.“

Slova se ze mě hrnula jak voda z protržené hráze a Hel mi naslouchala, tiše a pozorně.

„Jsi si tím jistá?“

„Čím?“



„Že chceš znát odpověď?“

Ta holka hrála svoji roli fakt dokonale. Tajemná, trochu temná, trochu odtažitá a zároveň pozorná. Dokonalá vládkyně podsvětí. Alespoň jak jsem si ji představovala já. Ta hra mě začínala opravdu bavit, a tak jsem samozřejmě kývla. „Jistě že jsem. Můžeš mi ji snad dát?“

„Mohla bych, ale cena by ti mohla přijít vysoká.“

Otevřela jsem ústa k odpovědi, ale zarazila mě varovně vztyčeným prstem.

„Rozmysli se dobře. Rozmysli se o to lépe, že až svoji odpověď dostaneš, budeš tu cenu muset zaplatit. I kdybys nechtěla. Tahle cesta vede jen jedním směrem.“

Její slova zněla podivně naléhavě. Jako by to myslela vážně. Jakou odpověď mi ale může dát holka z vysoké, bez ohledu na to, jak dokonalou masku má nebo jak dovede hrát svoji roli? Přesto jsem na pár úderů srdce zaváhala, než jsem znovu přisvědčila. Až ve chvíli, kdy ke mně pozvedla pohled, dosud setrvale sklopený k zemi, mi došlo, že jsem se na tu cenu ani nezeptala.

To už ale bylo pozdě.

Helin pohled zachytil můj a já zjistila, že se propadám do chladné temnoty. Nebo možná stoupám chladnou temnotou vzhůru? Letím vpřed, tažená neviditelnou silou? Po první chvilkové závratí z pádu jsem ztratila schopnost to rozlišit. Určitě jsem se ale musela někam pohybovat, protože ze tmy se začaly vylupovat záblesky světla. Vždycky se objevily v dálce, prolétly kolem mě a zase zmizely.

Nikoliv ale beze stopy. Po každém takovém záblesku se v mé mysli vynořil nový obraz či pocit. Vzpomínka – nevzpomínka. Střípek minulosti, vytažený ze zapomnění: Tvář ženy, bledá a strhaná vyčerpáním. Postavy v nemocničních stejnokrojích, kmitající kolem. Dítě čerstvě vyšlé z matčina lůna, ale nehybné, bez dechu. Znovu ta žena, po tváři jí stéká slza a něco šeptá. Lékaři. Dítě. Strach. Bolest. Křik novorozeněte a šťastný úsměv ženy, napůl skrytý kyslíkovou maskou. Zbytečnou, tak zbytečnou...

Temnota mě vyplivla nazpátek do světla světa a já cítila, jak se mi po tváři valí slzy. Nestarala jsem se o ně. Měla jsem svoji odpověď a vůbec se mi nelíbila. To já měla před lety zemřít. Já, ne moje mamka. Vyměnila svůj život za můj. Odešla, abych mohla žít, ale nefungovalo to tak, jak doufala.

Hel se natáhla, zachytila jednu z mých slz a rozemnula ji mezi prsty.